

Atsakovo atsikirtimas dėl veiksnio, tvirtinant, kad PKK buvo likviduojama, prieštarauja darbo reglamento 114 straipsnio 1 daliai (buvęs 91 straipsnis), kadangi tai yra susiję su ieškinio esme. Trumpai tariant, atsikirtimas neturėjo būti svarstytas ar nagrinėtas ieškinio priimtumo nagrinėjimo stadijoje.

Taip pat, Pirmosios instancijos teismo nutartis dėl veiksnio, priimta atsižvelgiant į pirmojo apelianto argumento dėl likvidavimo aiškinimą, yra *de facto* neteisėta nutartis dėl esmės, kuri negalėjo būti priimta šioje proceso stadijoje. Tokia nutartis prieštarauja Pirmosios instancijos teismo nuostatai, kad „PKK realus egzistavimas“ buvo klausimas dėl esmės, todėl nesvarstytinas ieškinio priimtumo nagrinėjimo stadijoje.

Pirmosios instancijos teismo pirmojo ieškovo argumento dėl likvidavimo vertinimas yra bet koku atveju netinkamas. Atidžiai skaitant Ocalan pareiškimą matyti, kad PKK nebuvo likviduota galutinai, įskaitant ir gynimąsi nuo paskelbimo neteisėta.

Net jei Pirmosios instancijos teismas buvo teisus vertindamas pirmojo apelianto argumentus remdamasis tvirtinimu, kad organizacija buvo visiškai likviduota, reikia pripažinti, kad teisė reikalauti, įskaitant ir teisę į veiksmingą teisinę gynybos priemonę ginčijant paskelbimą neteisėta, kaip klausimas dėl esmės nebuvo aptartas šioje stadijoje.

Reikia pripažinti, kad Pirmosios instancijos teismo kriterijai taikyti dėl priimtumo, įskaitant „veiksnumą“ ir vertinimas, paremtas „tiesioginiu ir konkrečiu ryšiu“ yra per griežti bylose, susijusiose su pagrindinėmis laisvėmis. Būtent, siauri ir apribojantys kriterijai, kuriuos taikė Pirmosios instancijos teismas pažeidžia Europos žmogaus teisių konvencijos 6, 13 ir 34 straipsnius ir susijusių teismų praktiką dėl teisės pareikšti ieškinį.

Todėl, nekalbant apie taikytinus kriterijus, kadangi teismas ieškovo argumentus visiškai neatsižvelgė, o nusprendė vien remiantis pirminiu ieškovo argumentų vertinimu, buvo pažeistos pagrindinės teisės, o tai yra neleistina, neproporcinga ir priešingai prigimtinųjų teisių taisyklėms.

Antrasis apeliantas teigia, kad:

Pirmosios instancijos teismas klydo taikydamas priimtumo kriterijus ir remdamasis prielaida, kad PKK daugiau nebeegzistuoja, ir nagrinėjęs iš esmės, o ne sprendęs dėl ieškinio priimtumo.

(¹) OL L 143, 2005 6 11, p. 34

Rechtbank Rotterdam 2005 m. birželio 8 d. laikinu sprendimu pateiktas prašymas priimti prejudicinį sprendimą baudžiamojoje byloje prieš Omni Metal Service

(Byla C-259/05)

(2005/C 243/05)

(Proceso kalba: olandų)

Rechtbank Rotterdam 2005 m. birželio 8 d. laikinu sprendimu, kurį Teisingumo Teismo sekretoriatas gavo 2005 m. birželio 20 d., kreipėsi į Europos Bendrijų Teisingumo Teismą su prašymu priimti prejudicinį sprendimą byloje prieš *Omni Metal Service*.

Rechtbank Rotterdam prašo Teisingumo Teismo atsakyti į šiuos klausimus:

1. Ar gali šioje byloje nagrinėjamos kabelio atliekos (kai kurios iš jų 15 cm skersmens) būti priskirtos žaliajame sąraše (¹) numatytai „elektronikos laužo (pvz., laidai ir kt.)“ kategorijai, kurios kodas GC 020?
2. Jei Teisingumo Teismo atsakymas į pirmą klausimą neigiamas, ar žaliajame sąraše nenurodytą junginį, sudarytą iš žaliajame sąraše išvardytų medžiagų, galima arba privaloma laikyti į žaliojo sąrašo taikymo sritį patenkančia medžiaga ir ar galima tokį junginį, kurį ketinama panaudoti, vežti netaikant pranešimo procedūros?
3. Ar šiuo aspektu būtina, kad šios atliekos būtų pateikiamos arba vežamos atskirai?

(¹) 1993 m. vasario 1 d. Tarybos reglamento (EEB) Nr. 259/93 dėl atliekų vežimo Europos Bendrijos viduje, į Bendriją ir iš jos priežiūros ir kontrolės (OL L 30, p. 1) II priedas.